

Arrest

nr. 230 493 van 18 december 2019
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ULUSOY
Rijksweg 358
3630 MAASMECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 11 september 2017 door de correctionele rechtbank van Eupen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, waarvan de helft met uitstel voor drie jaar, uit hoofde van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 oktober 2018 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 oktober 2018 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*“Aan de Heer:
[...]*

wordt een inreisverbod voor 8jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03/10/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 11/09/2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Eupen tot een gevangenisstraf van 2jaar (3jaar uitstel voor de helft). Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere v/oorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent: dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt

Betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorrecht ingevuld 02/10/2018 geen familieleden in België te hebben. Het artikel 8 van het EVRM is dus niet van toepassing

Betrokkene heeft geen vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM vermeld.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede, derde en vierde middel – die samen worden behandeld – een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel ‘non bis in idem’.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“[...] Verzoeker steunt zijn eerste middel op de schending van art. 62 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Immers dienen bestuurshandelingen op een juiste en juridisch aanvaardbare wijze gemotiveerd te zijn.

Uit de lezing van de bestreden beslissing volgt dat deze enerzijds niet strookt met de feitelijke situatie in hoofde van verzoeker, omdat verzoeker wél familieleden heeft wonen in België, m.n. zijn zus, zijn schoonbroer hun kinderen.

Verder is de partner van verzoeker woonachtig in België, hetgeen eveneens onder de bescherming van Art. 8 EVRM valt.

Verder dient verwezen te worden naar de inhoud van het positief verslag van de reclasseringswerker, hetgeen de motivering van verweerster weerlegt waar zij verzoeker omschrijft als een ernstige bedreiging voor de maatschappij.

De bestreden beslissing voldoet niet aan de vereiste motiveringsverplichting nu de beslissing niet gesteund is op juiste en juridisch aanvaardbare motieven.

Het eerste middel is geschonden.

[...]

Het gedrag van verweerster is volgens verzoeker een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel.

Immers is het opleggen van een inreisverbod van 8 jaren buiten alle redelijkheid, voornamelijk rekening houdend met het feit dat verzoeker een duurzame relatie onderhoudt met zijn partner die woonachtig is in België, dat hij (eerstegraad) familieleden heeft wonen in België...

Er is geen belangenafweging gemaakt bij het opleggen van een dergelijk verregaand verbod van acht jaren terwijl in hoofde van verzoeker géén risico op onderduiken bestaat (onderhoudt een vaste relatie, heeft kinderen, familieleden, vast werk,...) en hij duidelijk geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde.
2.3. Derde middel (samenvattend)

De bestreden beslissing houdt een manifeste schending in van het recht op privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd in artikel 8 EVRM.

Het is duidelijk dat verweerster bij het nemen van de bestreden beslissing, m.n. het inreisverbod van 8 jaren geen belangenafweging heeft gedaan. Het inreisverbod staat immers niet in verhouding tot het legitiem doel.

Bovendien staat uit het verslag van de reclasseringswerker vast, dewelke deskundige is in dit gebied, dat verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 8 jaar, terwijl alle naasten van verzoeker in Maasmechelen woonachtig zijn, maakt een inmenging uit dewelke disproportioneel is en niet te verantwoorden.

Het derde middel is gegrond.

[...]

In het vierde middel werpt verzoeker de schending van het ne bis in idem beginsel en de schending van art. 6 EVRM op.

Verweerster steunt zich op een veroordeling van 2017 voor feiten die dateren van 2015 en waarvoor verzoeker zijn straf heeft ondergaan, om te oordelen dat verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde zonder enig onderzoek te voeren naar de actuele feitelijke situatie van verzoeker.

Zulks strookt niet met het principe dat men niet tweemaal voor dezelfde feiten kan gestraft worden, noch met de rechten van verdediging.

Het vierde middel is gegrond.

REPLIEK:

Verweerster stelt dat verzoeker in zijn hoorrecht van 02.09.2018 de vragen over een eventuele duurzame relatie, familie en kinderen in België niet heeft ingevuld terwijl hij hiertoe de kans zou hebben gehad.

Verzoeker betwist met klem dat hij werd ingelicht omtrent de mogelijkheid tot het invullen van een vragenlijst. Het enige wat hem werd gevraagd/uitgelegd was, dat hij een document diende te ondertekenen.

5

Bovendien is het opmerkelijk dat verweerster in de bestreden beslissing gewag maakt van het volgende: "Betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorrecht 02/10/2018 geen familieleden in België te hebben. Het artikel 8 EVRM is dus niet van toepassing...."

Thans erkent verweerster dat verzoeker geen dergelijke verklaringen heeft afgelegd/ingevuld, en tracht zij alsnog te volharden door te stellen dat verzoeker geen gebruik zou hebben gemaakt van de mogelijkheid om een vragenlijst in te vullen, quod non.

Inzake de verwarring m.b.t. de biologische/stiefkinderen verwijst verzoeker naar hetgeen supra werd uiteengezet.

Met zijn biologische kinderen onderhoudt verzoeker persoonlijke contacten tijdens het weekend.

Daar waar verweerster motiveert dat hij zijn privé- en gezinsleven niet elders (Nederland) zou kunnen voortzetten, dient nogmaals benadrukt dat verzoeker en zijn partner trouwplannen hebben.

Bij de organisatie van hun samenleven dienen zij evenwel rekening te houden met de verblijfsregeling die geldt m.b.t. het kind van de partner van verzoeker. Van de partner van verzoeker kan niet worden verwacht dat zij de omgangsregeling met haar kind, dat amper 3 jaar oud is, inperkt om in Nederland te wonen.

Verweerster geeft een compleet verkeerde invulling aan de term bilocatieregeling door te stellen dat het kind enkel in het weekend bij verzoeker en de moeder zou verblijven.

Zulks klopt niet! De biologische kinderen van verzoeker verblijven in het weekend bij verzoeker.

Het stiefkind verblijft gedurende een hele week bij de moeder en daaropvolgend een hele week bij vader, mede rekening houdend met het feit dat beide ouders in elkaars nabijheid wonen.

De voormalige echtgenoot van de partner heeft reeds aangegeven dat hij zich er niet akkoord mee kan verklaren dat het kind school zou lopen in Nederland. Het kind zelf heeft bovendien geen banden heeft met Nederland.

Bovendien zou het zelfs met de door verweerster voorgestelde regeling voor verzoeker onmogelijk zijn om het kind van/naar school te brengen in Maasmechelen, rekening houdend met het inreisverbod. Verzoeker en zijn partner staan afwisselend in voor het vervoer van het kind, afhankelijk van hun werkschema. Met het verbod zou aldus zelfs deze mogelijkheid ontnomen worden.

Noch zou hij zijn zus en haar familie kunnen bezoeken.

Met het opgelegd inreisverbod wordt niet enkel de mogelijkheid tot het wonen in België ontnomen aan verzoeker, doch ook het recht om het grondgebied te betreden.

Tot slot stelt verweerster in haar nota m.b.t. het vierde middel dat het niet kennelijk onredelijk is om rekening te houden met eerdere veroordelingen om tot een gevaar voor de openbare orde of veiligheid te besluiten. Verweerster stelt dat zij, rekening houdend met het gedrag van verzoeker, maatregelen heeft genomen op verblijfsrechtelijk vlak.

Uit de motivering van het inreisverbod volgt evenwel dat verweerster zich duidelijk enkel op een voorgaande veroordeling van verzoeker heeft gesteund om verbod voor de duur van 8 jaren op te leggen.

Minstens impliciet houdt dit een dubbele bestraffing in hoofde van verzoeker, nu met géén enkel ander element rekening wordt gehouden, noch een grondig onderzoek wordt gevoerd naar de persoon van verzoeker om een dergelijke verregaande maatregel op te leggen. [...]"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd. Hierbij wordt gemotiveerd dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, waarvoor hij op 11 september 2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Eupen tot een gevangenisstraf van twee jaar, waarvan de helft met uitstel voor drie jaar. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker, ingevolge de maatschappelijke impact van de door hem gepleegde feiten, momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers en de handhaving van de openbare orde. Er wordt gemotiveerd dat *“de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent: dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt”*. Er wordt gesteld dat verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij uitmaakt. Verder wordt gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM, waarbij verweerder aangeeft dat verzoeker in zijn vragenlijst hoorrecht heeft verklaard geen familieleden in België te hebben. Eveneens wordt gemotiveerd dat verzoeker geen vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM heeft vermeld. Er wordt geconcludeerd, *“Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8jaar proportioneel.”* Uit een lezing van de samenvatting van de middelen in de synthesesamenvatting blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing. Er wordt geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond. De inhoudelijke motieven worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

3.6. Het wordt op zich niet betwist dat verzoeker het voorwerp uitmaakte van een verwijderingsmaatregel van dezelfde datum als het thans bestreden inreisverbod, dit op grond van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet. Deze verwijderingsmaatregel werd door verzoeker niet aangevochten voor de Raad, waardoor deze definitief is geworden. Aldus dient te worden aangenomen dat in casu verweerder kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker overeenkomstig artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Dat er voor verzoeker naar eigen zeggen geen risico op onderduiken zou

bestaan is irrelevant, aangezien dit geen criterium is in het kader van het opleggen van een inreisverbod.

3.7. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, meer bepaald van hoofdstuk 6 *“beperkingen van het inreisrecht en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid”*.

3.8. In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het HvJ om begrippen zoals openbare orde en ernstige redenen van openbare orde nader te duiden (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p.20 e.v.). Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov). Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.). De uitlegging van het begrip ‘openbare orde’ blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

3.9. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten ‘ernstige redenen van openbare orde’ worden onderscheiden van gewone ‘redenen van openbare orde’ en ‘dwingende redenen van openbare orde’. ‘Ernstige redenen’ vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone ‘redenen’ terwijl ‘dwingende redenen’ vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip ‘ernstige redenen’ breder is dan het begrip ‘dwingende redenen’ (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ). In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie: *“49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).”*

3.10. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en dat vereist dat de openbare orde of de nationale veiligheid wordt beschermd (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

3.11. Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54).

3.12. In casu wordt de ernstige bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde gemotiveerd als volgt: *“hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op*

11/09/2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Eupen tot een gevangenisstraf van 2jaar (3jaar uitstel voor de helft). Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent: dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt.”

3.13. Wat betreft voormelde motivering, betoogt verzoeker dat verweerder geen onderzoek heeft gevoerd naar zijn actuele feitelijke situatie, waarbij hij aangeeft dat hij actueel duidelijk geen gevaar meer uitmaakt voor de openbare orde. Hij verwijst te dien einde naar het gegeven dat de gepleegde strafrechtelijke feiten dateren van 2015, evenals naar de inhoud van een verslag van een reclasseringswerker (stuk 10 van de inventarislijst).

3.14. De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder er zich niet toe heeft beperkt te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling door de correctionele rechtbank van Eupen op 11 september 2017. Zo werd tevens benadrukt dat verzoeker zich in casu schuldig heeft gemaakt aan drugsfeiten, waarbij *“de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent: dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt”*. Verzoeker – die niet onwetend kan zijn omtrent de feiten waarvoor hij veroordeeld werd – brengt geen concrete elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte stelt dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent en dat de maatschappelijke impact hiervan impliceert dat *“het gedrag van betrokkene een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij [betekent]”*. In deze wijst de Raad er nog op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing heeft verweerder de aandacht gevestigd op de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die ten grondslag liggen aan zijn strafrechtelijke veroordeling die vrij recent is, van zodanige aard zijn dat hieruit reeds voortvloeit dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

3.15. Verzoeker verwijst naar het verslag van de reclasseringswerker, waaruit zou blijken dat hij thans geen actueel gevaar voor de openbare orde uitmaakt, doch de Raad dient op te merken dat dit niet zonder meer blijkt uit voormeld verslag. Uit de stukken, gevoegd bij het verzoekschrift, blijkt dat de reclasseringswerker het betreffende verslag per e-mailbericht op 17 oktober 2018 heeft overgemaakt aan de partner van verzoeker, L.B. Er kan evenwel op geen enkele wijze worden afgeleid van wanneer voormeld verslag dateert. Aldus is het onmogelijk voor de Raad om na te gaan of het verslag van de reclasseringswerker een weergave is van de actuele situatie van verzoeker. De Raad kan in deze enkel opmerken dat de reclasseringswerker is verbonden aan de Nederlandse autoriteiten en dat er wordt gesproken over een schorsingstoezicht met betrekking tot de *“schorsing medio juni 2016”*. Hierbij wijst de Raad erop dat verzoeker, naar aanleiding van de in België gepleegde strafrechtelijke feiten, op 11 september 2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Eupen. In het kader hiervan werd verzoeker enerzijds gedurende de periode van 28 oktober 2015 tot en met 17 december 2015 opgesloten in de gevangenis te Lantín onder voorlopige hechtenis en anderzijds gedurende de periode van 29 september 2018 tot en met 18 oktober 2018 opgesloten in de gevangenis te Hasselt. Een *“schorsing medio juni 2016”* lijkt dan ook niet geheel overeen te stemmen met de strafrechtelijke veroordeling door de correctionele rechtbank van Eupen op 11 september 2017. In welke mate voormeld verslag van de reclasseringswerker derhalve een beoordeling uitmaakt van de resocialisatie van verzoeker, in de context van zijn strafrechtelijke veroordeling door de correctionele rechtbank van Eupen van 11 september 2017, kan door de Raad niet worden vastgesteld. Wat betreft verzoekers stelling dat hij vast werk heeft, merkt de Raad op dat de meest recente loonfiche die verzoeker bij zijn

verzoekschrift voegt betrekking heeft op de maand september 2018. Hierbij brengt de Raad in herinnering dat verzoeker op 29 september 2018, ter vervulling van zijn straf, opnieuw werd opgesloten in de gevangenis van Hasselt. Er liggen geen gegevens voor op grond waarvan kan worden nagegaan of verzoeker – nadat hij werd vrijgesteld – zijn tewerkstelling heeft hernomen. Zo worden er bij de synthesesmemorie geen recente loonfiches gevoegd. Verzoekers stelling dat hij thans vast werk heeft, kan dan ook niet worden geverifieerd.

3.16. Aangezien hierboven reeds werd vastgesteld dat verweerder er zich niet toe heeft beperkt louter te verwijzen naar de opgelopen strafrechtelijke veroordeling, doch tevens rekening heeft gehouden met de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuk, kan verzoeker niet stellen dat verweerder *“zich enkel op een voorgaande veroordeling”* heeft gesteund om een inreisverbod van acht jaar op te leggen en hem zodoende, in strijd met het beginsel ‘non bis in idem’, onderwerpt aan een dubbele bestraffing. Alleszins, voor wat betreft dit laatste aspect wijst de Raad op overweging B.28.2. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juli 2019 met nummer 112/2019, waarin werd gesteld: *“Zoals in B.19.2 is vermeld, is de beslissing om een einde te maken aan het verblijf van een legaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling om redenen of om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid geen straf of sanctie die ertoe strekt een gedrag te bestraffen, maar wel een veiligheidsmaatregel die ertoe strekt de samenleving te beschermen tegen het gevaar dat van de betrokkene uitgaat. Artikel 12 van de Grondwet is bijgevolg niet op hem van toepassing. Insgelijks moet de beslissing tot verwijdering, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen betogen, niet worden beschouwd als een straf in de zin van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens aangezien zij geen overwegend repressief of ontradend karakter heeft, zodat de door de verzoekende partijen in de zaak nr. 6755 in hun twaalfde middel aangehaalde referentienormen niet kunnen zijn geschonden.”* Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij tweemaal voor dezelfde feiten gestraft werd.

3.17. Wat betreft verzoekers privé- en gezinsleven, kan de Raad – in navolging van verweerder – enkel vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van een gezinsleven in België. Zo bevindt er zich in het administratief dossier een vragenlijst hoorrecht van 2 september 2019 (in de bestreden beslissing wordt verkeerdelijk gerefereerd naar een vragenlijst hoorrecht van oktober 2019, doch dit betreft een louter materiële vergissing). Op deze vragenlijst wordt aangegeven dat verweerder overweegt een verwijderingsmaatregel te treffen, waarbij in het kader van een *“correcte opvolging van uw dossier”* wordt gevraagd om de vragen te beantwoorden en waarbij wordt aangegeven dat het *“in uw eigen belang is om op deze vragen zo correct en volledig antwoord te geven”*. De vragenlijst is opgesteld in het Nederlands, waarbij verzoeker onder *“taal”* Nederlands heeft ingevuld. Het staat in casu ook geenszins ter discussie dat verzoeker de Nederlandse taal machtig is. Verzoeker heeft de eerste drie vragen beantwoord. De vragen 6, 7, 8 en 9 (*“6. Heeft u een duurzame relatie in België? Zo ja, met wie (naam, adres, telefoonnr.)?; 7. Heeft u familie in België? Zo ja, welke? En waar verblijven ze? Geef naam, adres en telefoonnr. ; 8. Heeft u minderjarige kinderen in België? Zo ja, waar verblijven ze? Geef naam, adres en telefoonnr. ; 9. Heeft u redenen waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren? Zo ja, welke?”*) blijven evenwel onbeantwoord. Verzoeker werd derhalve uitdrukkelijk de mogelijkheid geboden zijn familiale situatie aan verweerder toe te lichten, doch heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt. Hij kan verweerder dan ook niet verwijten bij de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met zijn familiaal leven, dat hij thans in zijn verzoekschrift/synthesesmemorie voor het eerst kenbaar maakt. Waar verzoeker in zijn synthesesmemorie aangeeft *“met klem [te] [betwisten] dat hij werd ingelicht omtrent de mogelijkheid tot het invullen van een vragenlijst”* en dat *“het enige dat hem werd gevraagd/uitgelegd was, dat hij een document diende te ondertekenen”*, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet strookt met de stukken van het administratief dossier. De Raad herhaalt nogmaals dat hierin zich een gedeeltelijk ingevuld verslag vragenlijst *“hoorrecht”* bevindt, dat werd ondertekend door verzoeker.

3.18. Aangezien verzoeker aldus zijn familiale situatie niet aan verweerder kenbaar heeft gemaakt – en bovendien niet aannemelijk maakt dat hij hiertoe niet in de mogelijkheid werd gesteld – kan verweerder niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Waar verzoeker thans een uitgebreid betoog aangaande zijn familiaal leven voert, toont hij hiermee dan ook niet de onwettigheid van de bestreden beslissing aan. Louter volledigheidshalve wijst de Raad evenwel nog op het volgende:

3.18.1. Wat betreft het gezinsleven tussen verzoeker en zijn zus en haar gezin, wijst de Raad erop dat dat niet het kerngezin betreft en dat in het kader van een gezinsleven tussen ruimere meerderjarige familieleden bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn, opdat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10

juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoeker, die louter verwijst naar de aanwezigheid van zijn zus en haar gezin op het Belgisch grondgebied toont niet aan dat deze factoren voorhanden zouden zijn. Alleszins toont verzoeker ook niet aan dat het onmogelijk zou zijn dat zijn zus en haar gezin hem komen bezoeken in Nederland. Dit geldt des te meer nu verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift dat zijn zus in Maasmechelen woont, dus in de grensstreek met Nederland.

3.18.2. Wat betreft het gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige biologische kinderen, wijst de Raad erop dat laatstgenoemden woonachtig zijn in Nederland waar verzoeker thans ook woont. Verzoeker stelt immers zelf in zijn synthesememorie dat deze kinderen hoofdzakelijk bij de moeder in Amsterdam verblijven en dat hij ze in het weekend ziet. Van enige impact op het gezinsleven van verzoeker met zijn biologische kinderen hoeft ten gevolge van de bestreden beslissing aldus geen sprake te zijn.

3.18.3. Wat betreft het gezinsleven tussen verzoeker en zijn Belgische partner en haar kind (verzoeker maakt in dit verband gewag van zijn stiefkind), wijst de Raad erop dat verzoeker niet concreet het bestaan aantoont van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat hij zijn gezinsleven verderzet vanuit Nederland, noch dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn private belangen, die erin bestaan om zich vrij naar het Belgische grondgebied te kunnen begeven teneinde zijn relatie met zijn Belgische partner verder te zetten, en het algemeen belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit de handhaving van de vreemdelingenwetgeving en het beschermen van de openbare orde. Waar verzoeker erop wijst dat hij met zijn partner wenst te huwen, toont hij geenszins aan waarom dit huwelijk niet zou kunnen worden voltrokken in Nederland. Verzoeker poneert verder dat de omgangregeling tussen zijn partner en haar ex-echtgenoot over hun kind verhindert dat zijn partner hem vergezelt naar Nederland. In deze stelt verzoeker dat de ex-echtgenoot van zijn partner reeds heeft aangegeven dat hij zich niet akkoord kan verklaren dat zijn kind school zou lopen in Nederland. Verzoeker brengt hiervan echter geen enkel bewijs aan. Verzoeker toont ook niet aan dat het vereist zou zijn dat het kind van zijn partner in Nederland naar school zou moeten gaan. Verzoekers huidig officieel adres in Heerlen (Nederland) bevindt zich in de grensstreek met België. Verzoeker toont niet aan dat de afstand tussen zijn woonplaats in Nederland die hij aangeeft in zijn synthesememorie en de huidige school van het kind van zijn partner in Maasmechelen zodanig groot is, dat het onmogelijk is dat het kind in Nederland verblijft bij verzoeker en zijn partner tijdens de week dat het kind toebedeeld is aan zijn partner en in België naar school blijft gaan. Verzoeker stelt nog dat hem door het inreisverbod de mogelijkheid wordt ontnomen om afwisselend met zijn partner het kind van zijn partner naar school te brengen en op te halen. Hierbij toont verzoeker evenwel niet aan dat het voor de organisatie van het gezinsleven noodzakelijk is dat hij in deze mogelijkheid verkeert. Het enkele gegeven dat het organisatorisch mogelijk gemakkelijker is dat verzoeker en zijn partner elkaar kunnen afwisselen, volstaat niet. Wat betreft het gebrek aan bindingen met Nederland, toont verzoeker niet aan dat er zodanige culturele, sociale en linguïstische verschillen bestaan tussen Nederland en België dat niet kan worden verwacht dat het kind van zijn partner zich zou kunnen aanpassen in Nederland. De Raad wijst bovendien op de in artikel 44decies van de Vreemdelingenwet vervatte mogelijkheid om de schorsing of de intrekking van het inreisverbod te verzoeken. Het staat verzoeker dan ook vrij “na een redelijke termijn” een schorsings- of intrekkingverzoek aan verweerder te richten, zich hierbij beroepend op artikel 8 van het EVRM.

3.19. Gelet op bovenstaande – waarbij de Raad in het bijzonder nog eens aanstipt dat verzoeker zijn familiaal leven niet aan verweerder kenbaar heeft gemaakt – kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA